

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118344494
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6118344494.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: Silverside, a. s., so sídlom Plynárenská 7/B, 821 09 Bratislava, IČO: 50 052 560, zastúpeného spoločnosťou: VIVID LEGAL, s. r. o., so sídlom Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 36 807 915, proti žalovanému: W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, XXX XX I., o zaplatenie sumy 5.213,74 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6Csp/21/2019-173 zo dňa 19.06.2020, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6Csp/21/2019-173 zo dňa 19.06.2020 **o d m i e t a .**

Vo zvyšnej časti, t. j. vo výrokoch II. a III. rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6Csp/21/2019-173 zo dňa 19.06.2020 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.450,56 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 27.09.2018, postúpenou na Okresný súd Žilina dňa 29.01.2019, sa žalobca domáha voči žalovanému zaplatenia istiny vo výške 4.954,49 eur, sumy zmluvných úrokov vo výške: 1.389,08 eur, sumy zmluvnej pokuty vo výške: 259,25 eur, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy vo výške 4.219,13 eur od 14.07.2018 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.03.2017 do dňa 28.03.2017, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.04.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.05.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.06.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.07.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.08.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.09.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.10.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.11.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.12.2017 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.01.2018 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.02.2018 do zaplatenia zákonných úrokov z omeškania vo výške: 5 %

p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.03.2018 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.04.2018 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy omeškanej splátky vo výške 140,09 eur od 26.05.2018 do zaplatenia, zákonných úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy zmluvnej pokuty, ktorá bola vyčíslená ku dňu zosplatenia úveru (t. j. 19.06.2018) vo výške 119,36 eur od 14.07.2018 do zaplatenia, sumy vynaložených nákladov vo výške 4,00 eur, trov konania vo výške 749,96 eur pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu s návrhom na vydanie platobného rozkazu vo výške 198,00 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 551,96 eur. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na základe zmluvného záväzku medzi žalobcom a žalovaným, v rámci ktorého si žalovaný riadnym spôsobom neplnil svoje zmluvné povinnosti.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalobca a žalovaný dňa 09.02.2017 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 5.000,00 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60-tich pravidelných mesačných splátkach počnúc splatnosťou prvej splátky dňa 25.03.2017 s termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dňa 25.02.2022. V rámci konania žalovaný síce poprel uzatvorenie predmetnej zmluvy, svoje tvrdenie však nijakým spôsobom nepreukázal. Navyše súd prvej inštancie za účelom zistenia skutočného stavu o tejto otázke spornej medzi stranami sporu vyzval obchodnú spoločnosť D. S., a.s. na predloženie výpisov z účtu žalovaného za obdobie február 2017 až jún 2018. Z nich mal potom konajúci súd preukázané, že dňa 09.02.2017 žalobca poukázal na účet žalovaného finančné prostriedky vo výške 5.000,00 eur. Procesnú obranu žalovaného preto vyhodnotil ako nedôvodnú. Ďalej mal prvoinštančný súd preukázané, že výzvou zo dňa 30.05.2017, doručenou žalovanému dňa 01.06.2017, žalobca vyzval žalovaného na úhradu splátky splatnej dňa 25.04.2017 vo výške 140,09 eur a splátky splatnej dňa 25.05.2017 vo výške 140,09 eur, pričom zároveň žalovaného upozornil, že pokiaľ bude v omeškaní s dlžnou sumou po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, žalobca môže pristúpiť k zosplateniu celého dlhu. Podaním označeným ako „Predžalobná výzva na zaplatenie a oznámenie o zosplatení pohľadávky zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 207765934“ žalobca oznámil žalovanému, že zosplatil jeho pohľadávku z označenej spotrebiteľskej zmluvy a vyzval ho na úhradu dlžnej sumy. Pri svojom rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo stavu zosplatenia úveru ku dňu 19.06.2017 a konštatoval, že nakoľko od omeškania žalovaného so splátkou splatnou ku dňu 25.04.2017, pre ktorú bol úver zosplatený, neuplynula lehota troch mesiacov podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru vyhodnotil ako neplatný právny úkon a nadväzne posudzoval splatnosť jednotlivých splátok tak, ako to vyplýva z uzavretej úverovej zmluvy. Keďže v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver, súd prvej inštancie pristúpil ku skúmaniu, či predmetná úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti požadované zákonom 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom k 01.02.2017 (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“, alebo „zákon č. 129/2010 Z. z.“), pričom dospel k záveru o absencii obligatórnej náležitosti predmetnej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z. z., a síce uvedenia predpokladov použitých na výpočet RPMN poskytnutého úveru. Úverová zmluva totiž obsahuje len odkaz na prílohu k zákonu o spotrebiteľských úveroch. Z takého odkazu však spotrebiteľ (žalovaný) nevie bez ďalšieho vyvodit', aké predpoklady boli použité na výpočet RPMN. Z uvedeného dôvodu tak poskytnutý úver s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. konajúci súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov. Na podklade uvedeného okresný súd priznal žalobcovi istinu vo výške 2.450,56 eur, ktorá sa stala splatnou ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku, ktorú sumu ustálil súčtom položiek „časť určená na splatenie istiny“ uvedených v riadkoch od „čísla pravidelnej splátky“ 2. (splátka splatná ku dňu 25.04.2017) po „číslo pravidelnej splátky“ 39. (splátka splatná ku dňu 25.05.2020) splátkového kalendára predloženého do spisu žalobcom. Istinu vo výške splátky č. 1 splatnú ku dňu 25.03.2017 však prvoinštančný súd žalobcovi nepriznal, keďže táto mu už bola žalovaným uhradená. Zároveň súd nepriznal žalobcovi ani žalobou uplatnené úroky a poplatky z predmetného úveru, keďže sa jedná o úver bezúročný a bez poplatkov. Súd tiež žalobcovi nepriznal voči žalovanému ani nárok na zmluvnú pokutu v zmysle ustanovenia čl. IX. ods. 1. zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko dohodnutú zmluvnú pokutu považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zmluvná pokuta bola medzi účastníkmi zmluvy dohodnutá pre prípad porušenia záväzku splácať úver včas. Sankciou za to, že sa dlžník dostane do omeškania so splácaním svojich záväzkov alebo ich časti voči svojmu veriteľovi, sú úroky z omeškania, ktorých výška je pri spotrebiteľských vzťahoch určená na 5 % ročne pri vzniku omeškania od 16.03.2016 (§ 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.). V zmysle ust. § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa však nesmú byť vyššie, ako ustanoví vykonávací predpis. V predmetnom prípade sa žalobca od žalovaného domáhal z dôvodu jeho omeškania so splácaním príslušných splátok úveru okrem príslušných úrokov z omeškania aj

nároku na zaplataenie zmluvnej pokuty stanovenej v predmetnom ustanovení zmluvy vo výške 12 % p.a. (uplatňovanej vo výške 10 % p. a.) z dlžnej sumy od prvého dňa omeškania, čo v kontexte ustanovenia § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. neobstojí. Keďže súd žalobcovi nepriznal nárok z titulu zmluvnej pokuty, rovnako mu nepriznal ani nárok na príslušné úroky z omeškania, ktoré si uplatňoval z dôvodu, že mu žalovaný nezaplatil zmluvnú pokutu. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu aj čo do uplatneného nároku na zaplataenie úrokov z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil za obdobie nasledujúce po uplynutí 14 dní odo dňa zosplatenia pohľadávky, s odôvodnením, že zosplataenie pohľadávky vyhodnotil ako neplatný právny úkon.

4. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a uviedol, že žalovaný mal v konaní väčší úspech. Žalovaný si však nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi neuplatnil. Súčasne ani zo spisu nevyplýva, že by mu v tomto spore nejaké trovy vznikli, v dôsledku čoho súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Odvolateľ prezentoval názor, že súd prvej inštancie mu odňal možnosť reagovať na skutočnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci v rozpore s ustanovením § 181 ods. 2 CSP a následne vydal prekvapivé rozhodnutie, ktoré nereflektuje reálny skutkový, ani právny stav zistený v danej veci. V priebehu prvoinštančného konania sa konajúci súd vôbec nezmiel o spornosti skutkových zistení a tvrdení, ktoré ho viedli k čiastočnému zamietnutiu podanej žaloby. Pokiaľ by žalobca mal vedomosť o skutočnostiach, pre ktoré súd žalobu čiastočne zamietol, súd by mu vytvoril priestor na zaujatie stanoviska, žalobca by sa k uvedenému vyjadril už v štádiu konania pred súdom prvej inštancie. Medzi stranami sporu bola sporná len otázka existencie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý mal vzniknúť na základe dotknutej úverovej zmluvy, ktorá spornosť však bola v priebehu konania pred okresným súdom odstránená. Na základe predbežného právneho posúdenia veci prezentovaného prvoinštančným súdom žalobca predpokladal, že v tomto spore už nie je potrebné navrhovať vykonanie ďalších dôkazov. Okresný súd žiadnym spôsobom, a to ani v štádiu prípravy konania, ani na pojednávaní, neuviedol, že považuje žalobou uplatnený nárok za rozporný s právnymi predpismi. Na základe toho považuje odvolateľ napadnutý rozsudok za prekvapivé rozhodnutie, pričom zároveň postupom konajúceho súdu mu bola odňatá možnosť procesne reagovať. Odvolateľ sa nestotožnil ani so skutkovými zisteniami okresného súdu. Primárne akcentoval, že dotknutý úver bol zosplatený až dňa 19.06.2018, a nie dňa 19.06.2017, z ktorého (nesprávneho) dátumu vychádzal okresný súd pri svojom rozhodovaní, čo ho následne viedlo aj k nesprávnemu právnenému záveru o neplatnosti mimoriadneho zosplatenia úveru. Žalobca sa nestotožnil sa ani so záverom konajúceho súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, keďže dotknutá úverová zmluva obsahuje všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, a to v článku II. bod 2. Zmluvy a v článku V. zmluvy, ako aj v Informácii o RPMN zo dňa 09.02.2017. Podľa názoru odvolateľa zákon č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 ods. 2 písm. k) nevyžaduje, aby zmluvy o spotrebiteľských úveroch priamo vo svojom texte obsahovali reprezentatívny výpočet RPMN, ale len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov úveru, ktoré však dotknutá spotrebiteľská zmluva obsahuje. Za nesprávny považuje žalobca aj právny záver okresného súdu o neprijateľnosti dohodnutej zmluvnej pokuty. Podľa jeho názoru je predmetnej časti napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a svojvoľné. Zmluvná pokuta bola totiž uzavretá v súlade s príslušnými právnymi predpismi, a teda nepredstavuje neprimerane vysokú sankciu za omeškание s plnením záväzku spotrebiteľa. Žalobca tiež uviedol, že v žalobe si uplatnil zmluvnú pokutu „iba“ vo výške 10,00 % p.a., namiesto v zmluve dohodnutej výšky 12,00 % p.a., a to z dôvodu, aby v súhrne s uplatnenými úrokmi z omeškania nepresiahol aktuálne nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. stanovenú maximálnu výšku sankcie za omeškание vo výške 15,00 % p.a.. V rámci podaného odvolania žalobca pristúpil i k uplatneniu prostriedkov procesného útoku, ktoré v rámci konania na súde prvej inštancie nemohol objektívne využiť, keďže niektoré z jeho skutkových tvrdení neboli počas prvoinštančného konania nijakým spôsobom namietané resp., tieto neboli sporné. Týmto spôsobom doplnil do spisu listiny, ktoré majú podľa názoru odvolateľa preukazovať, že ešte pred podpisom úverovej zmluvy predložil žalovanému Návrh zmluvy o spotrebiteľskom úvere na refinancovanie, Prvé Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere zo dňa 08.02.2017 a Prvú Informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov zo dňa 08.02.2017, obsahujúce informácie o RPMN. Spolu s uzatvorením

úverovej zmluvy boli žalovanému odovzdané aj ďalšie dokumenty, konkrétne Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.02.2017 a Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) zo dňa 09.02.2017. Predložená zmluvná dokumentácia súvisiaca s nárokom uplatneným žalobou je podľa názoru odvolateľa plne v súlade s právnymi predpismi a neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobca pritom poukázal na viacero súdnych konaní všeobecných súdov týkajúcich sa obdobných sporov žalobcu s predložením obdobnej zmluvnej dokumentácie.

7. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania súdu neboli produkované.

8. Odvolanie žalobcu proti výroku I. odvolací súd odmietol, a to z nasledovných dôvodov:

9. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

10. Odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b) CSP).

11. Jednou z požiadaviek vyplývajúcich z definície právneho štátu je, aby rozhodnutie vydané v sporovom civilnom konaní bolo v súlade s právnymi predpismi a zabezpečovalo spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov sporových strán. Pre dosiahnutie tohto cieľa slúžia okrem iného opravné prostriedky, ktoré majú umožniť zmenu alebo zrušenie nesprávnych a nespravodlivých rozhodnutí súdov vydaných v nižšej inštancii. Riadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu, ktoré doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, je (okrem iného) odvolanie. Aby podané odvolanie vyvolalo zamýšľané právne následky, t. j. aby došlo k jeho vecnému prejednaniu odvolacím súdom, musí spĺňať všetky podmienky predpísané zákonom. Subjektívnou podmienkou prípustnosti odvolania je podanie odvolania osobou oprávnenou na jeho podanie.

12. K podaniu odvolania je procesne legitimovaná strana sporu. Sporovou stranou oprávnenou na podanie odvolania je tá, ktorej bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma, prípadne tá, ktorá bola v konaní nebola úspešná (§ 359 CSP), bez ohľadu na to, či ide o neúspech vo veci samej alebo o neúspech v procesných otázkach.

13. Výrokom I. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe žalobcu. Uvedeným výrokom teda nebola žalobcovi spôsobená žiadna ujma, naopak, v uvedenej časti mu bol priznaný žalobou uplatnený nárok, konkrétne v časti o zaplatenie sumy 2.450,56 eur. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalobcu voči výroku I. napadnutého rozhodnutia okresného súdu ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, s následkom jeho odmietnutia v zmysle § 386 písm. b) CSP.

14. Následne krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP v jeho zvyšnej časti a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v rozsahu výroku II. a tiež v závislom výroku III. o trovách konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

16. Právo na spravodlivý proces je v Ústave Slovenskej republiky garantované v jej siedmom oddiele druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50) a je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie jeho ochrany, a tým aj ústavnoprávnym východiskom zákonných úprav jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Priestor pre ňu vytvára čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Aplikačným ústavnoprávnym limitom je čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 233/04, IV. ÚS 95/07).

17. Základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a s obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako to je vyjadrené v čl. 1 ods. 1 ústavy.

18. Ak prvoinštančný súd postupoval v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku tým, že sporovej strane odoprel alebo znemožnil uplatnenie procesných práv, odvolací súd musí v každom prípade jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

20. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Pokiaľ sa súd prvej inštancie dopustí omylu v právnom posúdení veci pre chybnú interpretáciu právnej normy a z tohto dôvodu nedostatočne zistí skutkový stav, nemožno konštatovať, že konajúci súd splnil ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu. Uvedený postup prvoinštančného súdu, ktorý je potrebné považovať za chybný, nemožno naprávať pred súdom vyššej inštancie (t. j. aj odvolacím súdom), ale je potrebné, aby bolo rozhodnutie prvoinštančného súdu, vydané na základe takto vykonaného (chybného postupu), zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a na to nadväzujúce nové meritórne rozhodnutie.

22. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dňa 09.02.2017 uzatvoril žalobca v postavení veriteľa so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 207765934, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 5.000,00 eur. Zároveň sa žalovaný zaviazal splácať poskytnutú istinu so zmluvne dohodnutým prísľušenstvom (celková čiastka na zaplatenie tak predstavuje sumu 8.405,40 eur) v 60-ich mesačných splátkach po 140,09 eur, vždy k 25. dňu tohto ktorého mesiaca, s dohodnutým dátumom splatnosti prvej splátky 25.03.2017 a s termínom konečnej splatnosti 25.02.2022. Spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy nebol medzi stranami sporný, a tento zároveň vyplýva aj z označenia účelu uzatvorenej zmluvy. Hoci žalovaný v rámci podaného odporu tvrdil, že žalobcu nikdy neoslovil so žiadosťou o úver (pôžičku), ako aj to, že do 28.06.2018 mu nebola od žalovaného doručená žiadna iná listina, a že nie je vlastníkom bankového účtu, telefónneho čísla, ani mailu uvedeného na podpísanej zmluve a tiež, že podpis na zmluve nekorešponduje s jeho podpisom, tieto svoje tvrdenia v konaní nijakým spôsobom nepreukázal. Naopak žalobca v rámci prvoinštančného konania predložil súdu listiny preukazujúce, že vo veci žiadosti o poskytnutie úveru a následne aj pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy ako dodávateľ konal so žalovaným ako spotrebiteľom (napr. výpis z účtu predložený žalovaným, z ktorého je zrejmý majiteľ účtu - žalovaný, pričom číslo účtu korešponduje s číslom uvedeným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru, ako aj s číslom účtu, na ktorý žalobca žalovanému poukázal poskytnutú úverovú istinu). Do spisu boli v rámci edičnej povinnosti subjektov podľa § 189 CSP predložené aj iné listiny stotožňujúce osobu žalovaného ako účastníka uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy (napr. výpis z účtu žalovaného predložený spoločnosťou Tatra banka, a.s. zo dňa 04.03.2020). Rovnako aj mal odvolací súd preukázané, že od splátky splatnej ku dňu 25.04.2017 žalovaný prestal plniť svoje povinnosti vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy, na základe čoho ho žalobca výzvou zo dňa 30.05.2017, doručenou žalovanému tzv. fikciou doručenia po jej neprevzatí adresátom dňom 20.06.2017, vyzval na úhradu omeškaných splátok splatných ku dňu 25.04.2017 a 25.05.2017. V uvedenej výzve bol žalovaný zároveň upozornený na možnosť predčasného zosplatenia úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Keďže žalovaný svoju povinnosť plniť dohodnuté splátky riadne a včas ani naďalej neplnil a splátky splatné podľa výzvy žalobcu zo dňa 30.05.2017 neuhradil, žalobca pristúpil ku predčasnému zosplateniu úveru, o čom bol žalovaný upovedomený listom žalobcu zo dňa 19.06.2018, doručeným žalovanému dňa 29.06.2018.

23. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odvolateľa právneho záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru žalobcom. V rámci právneho posudzovania prejednávaneho sporu dospel totiž súd prvej inštancie k záveru o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru na základe oznámenia žalobcu o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 19.06.2018 z dôvodu absencie splnenia podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. uplynutia lehoty troch mesiacov od splatnosti splátky, pre ktorú má byť úver zosplatnený. Konajúci súd pritom vychádzal zo zisteného stavu - existencie splátky zakladajúcej právo na zosplatnenie úveru splatnej ku dňu 25.04.2017 a úkonu zosplatnenia úveru dňom 19.06.2017. V danom prípade však súd prvej inštancie založil svoj právny záver na nesprávnej interpretácii skutkových okolností zistených vykonaným dokazovaním, keď z obsahu spisu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že žalobca pristúpil k úkonu mimoriadneho zosplatnenia úveru ku dňu 19.06.2018, a nie 19.06.2017 tak, ako nesprávne uvádzal konajúci prvoinštančný súd. Je teda zrejmé, že lehota troch mesiacov určená v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bola v danom prípade dodržaná a jej nedodržanie tak nemohlo byť dôvodom posúdenia mimoriadneho zosplatnenia úveru zo strany žalobcu ako neplatného právneho úkonu.

24. Následne súd prvej inštancie aj svoje ďalšie právne závery založil na takto nesprávnom skutkovom závere (v rozpore s vykonaným dokazovaním), v dôsledku čoho nemožno považovať jeho rozhodnutie za správne a zákonné. V praktickej rovine sa uvedené pochybenie okresného sudu v jeho právnom posúdení prejavilo v posudzovaní žalobcom uplatneného nároku nie ako istiny tvorenej ako nesplatenou časťou predčasne zosplatneného úveru spolu s príslušenstvom, ale ako istiny tvorenej jednotlivými nesplatenými splátkami spolu s ich príslušenstvom, čo malo za následok napr. nesprávne selektovanie len konkrétnych nesplatených splátok ako dôvodne uplatnených či nesprávne určenie žalobcom uplatnených úrokov z omeškania.

25. Uvedené pochybenie okresného súdu samo o sebe predstavuje také pochybenie pri meritórnem rozhodovaní v prejednávanom spore, pre ktoré je potrebné jeho rozsudok v odvolaní napadnutej časti zrušiť a v tejto časti vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Ďalej odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie predpokladov použitých na výpočet RPMN ako obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. ako nedostatočne odôvodnené.

27. Právo na spravodlivý proces je v Ústave Slovenskej republiky garantované v jej siedmom oddiele druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50) a je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie jeho ochrany, a tým aj ústavnoprávnym východiskom zákonných úprav jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Priestor pre ňu vytvára čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Aplikáčným ústavnoprávnym limitom je čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 233/04, IV. ÚS 95/07).

28. Obsah základného práva na spravodlivý proces je pomerne zložito štruktúrovaný a ako to potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu, patrí do neho viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnosť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie). Ako už bolo uvedené, základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a s obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako to je vyjadrené v čl. 1 ods. 1 ústavy.

29. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

30. Treba zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia má odrážať obsah vykonaného dokazovania, súd je povinný ho riadne vyhodnotiť a následne vyvodiť z neho príslušné právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak súd prijme skutkové a právne závery, ktorých vysvetlenie v odôvodnení rozhodnutia nedáva jasný obraz o všetkých podstatných otázkach, potom jeho rozhodnutie trpí vadou, ktorá musí viesť nevyhnutne k zrušeniu rozsudku. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 CSP je nepreskúmateľné.

31. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé. (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017)

32. V posudzovanom prípade prvoinštančný súd v odseku 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že v úverovej zmluve absentuje uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN. Uvedené tvrdenie však nemá oporu v jeho vlastných skutkových zisteniach, keďže sám konajúci súd v odseku 7. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia po vykonaní dokazovania, ako aj po oboznámení sa s niektorými nespornými skutočnosťami uvedenými v žalobe a popísanými súdom v odseku 2. odôvodnenia napadnutého rozsudku, konštatoval, že medzi stranami uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje o.i. údaj o výške istiny (5.000,00 Eur), počte mesačných splátok (60) s výškou jednotlivej splátky (140,09 Eur), údaj o dátume splatnosti prvej splátky (25.03.2017) a termíne konečnej splatnosti a dobe trvania zmluvy (25.02.2022), údaj o ročnej úrokovej sadzbe (22,70 %) a odplate podľa Občianskeho zákonníka (22,70 % Eur), ako aj údaj o celkovej čiastke na zaplatenie (8.405,40 eur). Všetky vyššie uvedené údaje v zmluve sú uvedené v článku II. odsek 2, pričom v tejto časti je uvedený aj údaj o RPMN vo výške 24,68 %, po ktorom nasleduje údaj o priemernej hodnote RPMN (16,06 %) a údaj o celkovej čiastke na úhradu (13.773,60 Eur). Ako zmätočná sa javí použitá argumentácia prvoinštančného súdu vzbudzujúca dojem stotožnenia stavu absencie predpokladov použitých pre výpočet RPMN so stavom absencie uvedenia vzorca, podľa ktorého sa RPMN počíta. Právny záver okresného súdu o absencii predpokladov použitých pre výpočet RPMN je preto potrebné považovať za nepreskúmateľný a zmätočný.

33. Zároveň odvolací súd upriamuje pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020, uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 86/2021, v ktorom dovolací súd uviedol, že z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet. Takýto záver platí aj pre zmluvu uzavretú stranami sporu dňa 09.02.2017. Podľa označeného zákonného ustanovenia zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku,

ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ cit. zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1. V prílohe č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch pod bodom I. je uvedená základná rovnica, ktorá vyjadruje RPMN, t. j. vyjadrujúca rovnosť poskytnutého spotrebiteľského úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. g/ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice (čl. 22 smernice). Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji preto zákonodarca požaduje súčasne uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky.

34. Z uvedených dôvodov má odvolací súd za to, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie a prípadných poplatkov, ktoré údaje zo zmluvy jednoznačne vyplývajú.

35. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu smerujúcej k otázke (ne)platného dojednania zmluvnej pokuty v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.02.2017 odvolací súd poukazuje na správny záver okresného súdu, ktorý v danom prípade prihliadal na zákonnú limitáciu sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov podľa § 3 a § 3a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v spojení s § 53 ods. 4 a § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti len pre úplnosť krajský súd uvádza, že na (ne)platnosť takéhoto zmluvného dojednania bez ďalšieho nemôže mať vplyv stav, keď si žalujúca sporová strana pred súdom uplatní nárok len v takom rozsahu, aby neprekročil aktuálne platnú limitáciu uplatneného nároku (v danom prípade zmluvná pokuta v rozsahu 10 % namiesto zmluvne dojednaného rozsahu 12 %).

36. Vyššie popísané pochybenia okresného súdu považoval odvolací súd za tak podstatné, že nevidel dôvod ďalej sa v podrobnostiach zaoberať ďalšou argumentáciou odvolateľa (komplexná odvolacia argumentácia smerujúca voči (ne)správne procesnému postupu prvoinštančného súdu), keďže tu boli jednoznačne splnené podmienky pre zrušenie napadnutého rozhodnutia v odvolaní napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nesprávny postup súdu prvej inštancie v takomto rozsahu by nemal naprávať odvolací súd, ktorý je spravidla určený na to, aby náležite vykladal a aplikoval právo v opravných konaniach. Účelom fungovania opravného súdu je na kvalitatívne vyššej úrovni na základe opravných prostriedkov preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel civilného sporového konania vyjadrený v článkoch 2, 3 a 6 CSP v spojitosti s článkom 46 a nasl. Ústavy SR a nenachádzať podstatné pochybenia v postupe prvoinštančného súdu.

37. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti výroku II., ktorým súd žalobu žalobcu čiastočne zamietol, vrátane závislého výroku III. o trovách konania zrušil podľa § 389 písm. b), c) CSP a zároveň podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

38. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne právne posúdi zvyšnú časť nároku žalobcu uplatneného žalobou na základe výsledkov vykonaného dokazovania, pričom sa vysporiada aj s prípadnými ich ďalšími návrhmi strán sporu na doplnenie dokazovania, ako aj s relevantnými námietkami nimi vznesenými v priebehu celého tohto konania, s ktorými sa z dôvodu nadbytočnosti odvolací súd v tejto fáze konania už bližšie nezaoberal. Po doplnenom dokazovaní okresný súd opätovne rozhodne o zvyšnej časti nároku žalobcu uplatnenom žalobou, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vyššie (§ 391 ods. 2 CSP). Pri vyhotovení písomného vyhotovenia rozsudku bude súd prvej inštancie vychádzať z ust. § 220 CSP.

39. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, a tiež o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

40. Zároveň vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

41. V časti výroku I. zostal napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

42. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).